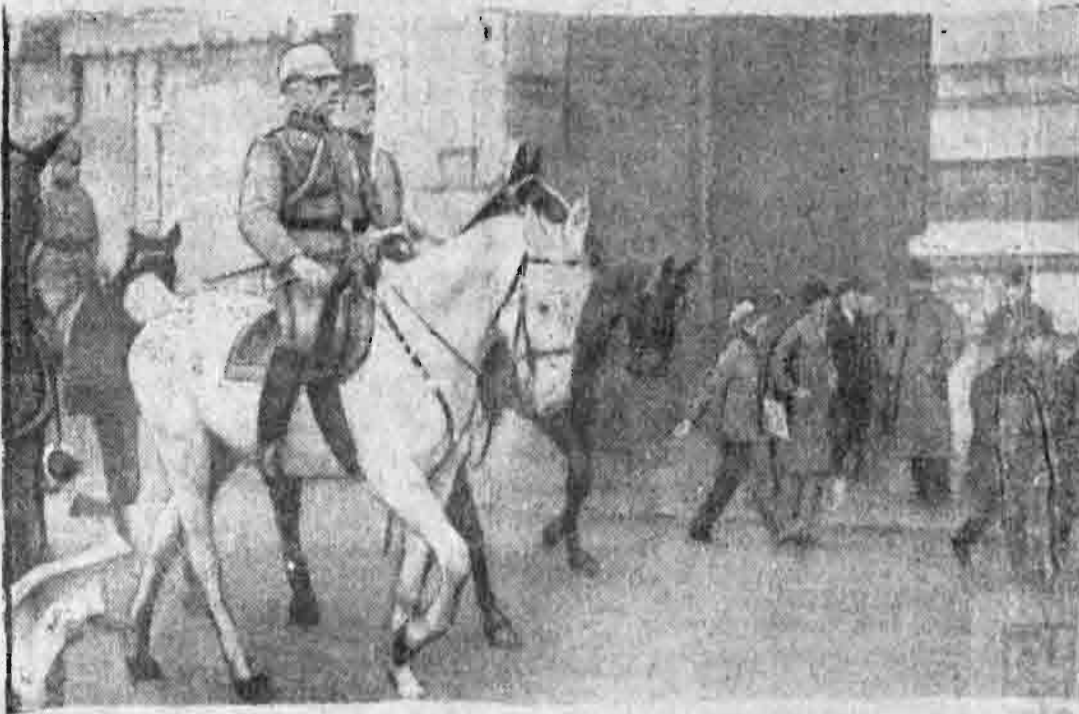

اداره خانی :
محلہ نجیبہ بازاری صافحیلر خانده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :
آریستروولوس د. خریطیدیس

'Αβ'Οβ'Α

'Ο Μάκενζεν εισερχόμενος νικηφόρος εἰς τὸ Βουκουρέστιον.

'Επιδιόρθωσις γεφύρας καταστραφείσης ὑπὸ τῶν Ρουμάνων.

Φρουραὶ ἐπὶ τῶν Ἀλπεων.

Χιονοθύελλαι καὶ χιονοστρόβιλοι.

'Η σημερινὴ ζωὴ καὶ κίνησις ἐν Βουκουρεστίῳ.

'Απὸ τὴν κατάληψιν τῆς Βλαχίας ὑπὸ τῶν Συμμάχων.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΥΚΟΜΟΡΕΑΣ

Κατά την αύριανήν ευαγγελικήν περικοπήν τοῦ Λουκά, δταν ὁ Ἰησοῦς διήρχετο τὴν πόλιν Ἰεριχώ, ἀνὴρ τις, καλούμενος Ζακχαῖος, ἀρχιτελώνης τὸ ἐπάγγελμα, ἐζήτει νὰ ἴδῃ τὸν Ἰησοῦν καὶ δὲν ἠδύνατο, διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ πολὺ πλῆθος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ ἴδιος ἦτο πολὺ κοντός. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐπιθυμίαν του ταύτην, προέτρεξε τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν θὰ διήρχετο ὁ Διδάσκαλος, καὶ ἀνέβη εἰς συκομορέαν. Ὁ Χριστὸς διήλθεν ὑπ' αὐτὴν, διέκρινε τὸν Ζακχαῖον καὶ τοῦ εἶπε:

— Ζακχαῖε, σπεύσας κατάβηθι· σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μείναι.

Δὲν συνεχίζω τὴν γνωστὴν, ἄλλως τε, ἐξέλιξιν τῆς σκηνῆς, τοῦτο μὲν διότι κατέστη παροιμιώδης ἡ τοῦ Ζακχαῖου συντριβὴ, μετάνοια καὶ γενναιότης, τοῦτο δέ, διὰ νὰ ἐξάρω τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ὄλου ἐπεισοδίου, τὸ καὶ μᾶλλον ἐπουσιώδες φαινομενικῶς.

Ὁ Ζακχαῖος δὲν δίδει τὸ παράδειγμα τῆς μετανοίας εἰς ὄσους διήλθον τὰς ἡμέρας των ἀδικούντες, δὲν παρέχει μόνον ἑαυτὸν ὑπογραμμὸν μετανοίας, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς προθυμίας, τῆς ὄντως ἀφελούς καὶ παιδικῆς, ὅπως ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ δένδρου τῆς συκομορέας καὶ ἐξ αὐτοῦ ἴδῃ τὸν Ἰησοῦν, μᾶς δίδει ὑπέροχον εἰκόνα, γραφικὴν ὄντως καὶ πολύτιμον ἐν τῷ συμβόλῳ τῆς.

Ὁ Ζακχαῖος ἦτο μικρὸς τὸ ἀνάστημα καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ προσατενίσῃ τὸν Χριστόν. Τί κάμνει; Ἀναβαίνει εἰς τὴν συκομορέαν. Διὰ τῆς πράξεως αὐτῆς βροντοφωνεῖ εἰς τὰς γενεάς:

— Ὅσοι εἰσθε μικροὶ καὶ ταπεινοί, ὅσων ὁ βίος, ἡ διαγωγή, δὲν εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ σᾶς ἀξιώσῃ τῆς μεγάλης τιμῆς, ὅπως προσατενίζετε τὴν οὐρανίαν εὐδαιμονίαν, ἀνέλθετε ὡς ἐγὼ τὴν ἠθικὴν συκομορέαν, τὸ δένδρον τουτέστι τῶν ἀρετῶν τῆς φιλαλληλίας, τῆς ἐγκρατείας, τῆς ταπεινώσεως, τοῦ ἀλτροῦσμοῦ. Αἱ ἀρεταὶ αὗται εἶναι ὑψηλότεραι τοῦ δένδρου μου, στερεώτεραι, καὶ ὑψόνουν ὄχι πλέον τὸ σῶμα, ἀλλὰ τὰς ψυχὰς εἰς τὸ ἄνωτον ἠθικὸν ἐπίπεδον, ὅπου ἡ εὐδοκίμησις, ἡ εὐγενὴς ἱκανοποίησις, ὅπου δηλονότι ὁ ἠθικὸς καὶ ἀτέρμων παράδεισος.

Αὐτὰ μᾶς ἀπευθύνει ὁ ἐπὶ τῆς συκομορέας ὑψωθείς Ζακχαῖος, καὶ εἰ λόγοι του αὐτοὶ βαθύτατα πρέπει νὰ ἀντηχήσῃ εἰς τὰς καρδίας ὄλων καὶ νὰ ἀκουσθῶσι μὲ τὴν εὐγενῆ πρόθεσιν, ὅπως γίνωσιν ἔργα. Εἴμεθα βεβαίως ὄλοι κοντοὶ τὸ ἀνάστημα. Τὰ πάθη, αἱ κακίαι, ἡ πονηρία, ἡ δουλικὴ προσήλωσις τῶν φροντίδων μας διὰ τὸ περιωρισμένον ἐγὼ, ἡ ἀπληστία καὶ ἡ κακεντρέχεια ὑποβιάζουσιν κατὰ πολὺ τὸ ἠθικὸν βᾶθρον, ἐφ' οὗ ὑψούμεθα. Ἐχομεν ἀνάγκην τῆς ἠθικῆς συκομορέας τοῦ Ζακχαῖου, ἔχομεν ἀνάγκην τῶν μεγάλων ἀρετῶν, ἐφ' ὧν νὰ ὑψωθῶμεν καί, δταν διὰ τῶν προσπαθειῶν μας ἐπιτύχωμεν τοῦτο, θέλομεν ὡς ὁ Ζακχαῖος ἀκούσει τὸ τιμητικὸν καὶ παρήγορον λόγιον τοῦ Χριστοῦ:

— Μεγάλῃ σωτηρίᾳ ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΚΕΝΟΝ

Ὁ κ. Ἀπαθὴς ἀπολογεῖται. Ἀπολογία, τοῦλάχιστον, πρέπει νὰ θεωρηθῇ τὸ σχοινοτενὲς γράμμα του, τὸ ὁποῖον ἐφθασε τὴν στιγμὴν ταύτην ὡς ἀπάντησις τῆς Ἐντυπώσεως τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος.

Δὲν μ' ἐξέπληξαν τὰ ἐπιχειρήματά του τὰ ἐπάλληλα, οὐδὲ ἦτο δυνατόν. Διότι ὄλον ἐκείνον τὸν ὄρμαθὸν τῶν λόγων του διέψευδεν ἡ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον διήκουσα βαρεῖα μελαγχολία, ἣτις καὶ ἀπέσταξεν ἀπὸ κάθε γραμμῆν του, ὅπως ἀποσταξέι καὶ ἀπὸ κάθε βῆμα, πρᾶξιν ἢ λόγον του.

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ὑποφέρουν ἀπὸ τὸ νόσημα τῶν κατὰ φαντασίαν ἀσθενῶν, ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ ἀσθενεῖαι, αἵτινες ἔχουσιν ὡς πρῶτον σύμπτωμά των τὴν ἀρνησιν τῆς υπάρξεώς των. Ποῖος φρενοπαθὴς ὁμολόγησε τὴν τρέλλαν του; ἢ μήπως εἶναι ἄγνωστος ἡ σκυθρωπὴ παρηγορία, τὴν ὁποίαν ἐμπνέει ἡ φυματώσις εἰς τὰς ψυχὰς ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἤδη ἔχει περιζώσει;

Ὁ κ. Ἀπαθὴς δὲν ὁμολογεῖ τὴν ἀσθενεῖαν, ὑφ' ἧς κατατρώχεται, ἀλλὰ τὴν ὁμολογοῦν τόσα καὶ τόσα χαρακτηριστικὰ τῆς ζωῆς του...

Τὴν ὁμολογοῦν τόσαι ἐκδηλώσεις ψυχικαί.

Τὸ φαινόμενον, ἄλλως τε, δὲν εἶναι μονομερές· παρατηρεῖται συχνότερον εἰς μερικὰς προηγμένας ἐν τῷ πολιτισμῷ κοινωνίας, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς μερικὰς ψυχὰς, λίαν εὐαίσθητους, ἄλλως τε, πρὶν, πλὴν τὰς ὁποίας ἐδόμασεν ἡ πείρα τῆς ζωῆς, ὁ σκεπτικισμὸς, ἡ ἐφεκτικότης.

Τὰ τρία ταῦτα ὑπῆρξαν οἱ μόνον συντελεσταὶ τοῦ δρόμου, αὐτὰ μετέβαλον τὸ συνηρεφές ἱερὸν ἄλλος τῆς ψυχῆς εἰς ἔρημον καὶ μὲ τὴν ἀξίαν των τὴν κρημνιστικὴν, κατεδάφισαν τοὺς λίθους ὄλων τῶν ὑψουμένων ἰδανικῶν, ὡς ἀπέταμον τὰς κεφαλὰς τῶν ἀναθροσκόντων πόθων.

Καὶ ἔμεινεν ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος μ' ἐν ἀπλήρωτον κενόν εἰς τὴν καρδίαν, μὲ τὴν ἀβεβαιότητα εἰς τὸ βῆμα, μὲ τὴν πικρίαν δηλητηριάζουσαν ὄλας αὐτοῦ τὰς ἀπολαύσεις.

Διήλθε ταχύτατα δι' ὄλων τῶν ἰδανικῶν, ἀλλὰ καὶ ταχύτατα τὰ ἀπελάκτισε μὲ ἀπογοήτευσιν καὶ στυγερότητα, μὲ τὴν περιλύπως πρὸ παντός ἐνθουσιασμοῦ καί, ἐνῶ εἰργάσθη νὰ κρημνίσῃ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του εἰς σωρὸν ἐρείπιων κάθε ὥραϊαν πίστιν, κάθε εὐγενὲς ὄνειρον, τώρα κλαίει ἐπὶ τῶν συντριμμάτων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἰδημιούργησε καί, αἰσθανόμενος τὴν σκληρότητα των ἀποστέρησιν, ὀδύρεται, διότι δὲν εἶναι πλέον εἰς θέσιν νὰ δημιουργήσῃ ἕκ νέου.

Παιδί, ἐφλέγετο ἀπὸ τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα, ἡ καρδία του ἐπάλλετο εἰς κάθε ἱερὸν ἐνθουσιασμόν, ἡ ἱερὰ παράδοσις τὸν συνεκίει καὶ τὸ δάκρυ τῆς πίστεως ἐλείβετο συχνά ὡς σπογὴ ἀπὸ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἦτο εὐτυχής. Ἐν τούτοις, ἐπεξήτησε νὰ αἰτιολογήσῃ τὴν εὐτυχίαν του ἐκείνην καὶ ἐζήτησε τὴν λογικὴν τῆς Ἐπιστήμης.

Ἡ θεὰ αὐτὴ, ἡ ὁποία ἐγείρεται μὲ τόσας ἀξιώσεις, ἐκείνη, ἣτις ἔχει ἐπιζυμένην βλέψιν νὰ ἐξηγήσῃ τὰ πάντα καὶ τείνει μέχρι τῶν ἀπροσίτων, χωρὶς νὰ σκέπτεται, ὅτι δὲν κατώρθωσε νὰ ἐρμηνεύσῃ οὐδὲ τὰ πρὸ αὐτῆς ἄτὰ, ἐνέπνευσε εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον τὴν ἀμφιβολίαν καὶ ἐπλήγωσε τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα. Ἄλλ' ἀλλοίμονον! δὲν κατώρθωσε νὰ τοῦ ἐμβάλλῃ ἐν ἄλλο ἰδανικόν, ἕνα χρυσοῦν ὄφιν, πρὸς τὸν ὁποῖον νὰ προσατενίσῃ. Καὶ τὸν ἀφήκεν ἐγκαταλελειμμένον.

Νέος, ἐπίστευσεν εἰς τὸν ἔρωτα. Παρέδωσε τὴν καρδίαν του εἰς τὸ αἶσθημα αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐδόνησε τὴν ἀνθρωπότητα ὅλην διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Ὑπέστη ὄλας τὸς συγκινήσεις, τὰς ὁποίας φιλοδωρεῖ τὸ πάθος τοῦτο καὶ δὲν ἀπηξίωσε νὰ ἀπολείξῃ ἠδονικὰ πληγὰς, τὰς ὁποίας τοῦ προὔξηνεν ὁ περρωτὸς θεὸς τοῦ Ὀλύμπου μὲ τὰ

βέλη του. Ἄλλ' ἐσταμάτησεν. Ἡ τάσις τῆς ἐρεῦνης, ἡ ἐπιθυμία νὰ ἀνατᾶμῃ κάθε αἶσθημα, κάθε πόθον, κάθε ἐνθουσιασμόν, τὸν ἀνεχαίτισεν. Ἐλαβεν ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν του τὸ ἰσχυρότερον μικροσκοπίον καὶ εἰς τὰ δάκτυλα τὴν μᾶλλον ἀκονισμένην μήλην.

Ἐν τούτοις, ὄλα τὰ ὥραϊα πράγματα δὲν ὑπόκεινται εἰς τὴν ἐρευναν αὐτὴν τὴν ψυχρὰν. Ἐθαυμάσατε πολλάκις τὰ ὥραϊα χρώματα καὶ τὴν χάριν μιᾶς φυσαλίδος; Πόσον ὥραϊα πειρᾶ! πόσον εἶναι χαριτωμένη! Ἄν θελήσετε νὰ τὴν ἀνατάμειτε, διὰ νὰ ἐρευνήσετε τὸ βάθος τῆς, θα χάσετε ἀμέσως τὸ γλυκὺ καὶ τρυφερὸν θέαμα, καὶ θα σᾶς μείνῃ εἰς τὰ δάκτυλα μιᾶ σταγὼν σαπουνιδίης.

Καὶ ὁ ἔρωσ εἶναι μιᾶ σαποῦνοφουσοκα. Δὲν ἀντέχει εἰς τὰς ἐξίχιασις τοῦ καθετήρος· ἄλλως, καταρρέει καὶ ἀφίνει τὴν πικρίαν εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὴν ἀηδίαν εἰς τὴν ψυχὴν.

Ἀπογοητευμένος λοιπὸν ἀπὸ τὸν ἔρωτα, μεμακρυσμένος ἀπὸ τὴν θρησκείαν, προσατατολίσθη εἰς κάποιαν νέαν θεάν, τὴν Φήμεν· εἰργάσθη, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοίαν τῆς παντοδυσμοῦ αὐτῆς βασιλείσης, ἀλλ' εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου του ἐκρατήθη. Μία παράδοξος σκέψις εἰσέδυσεν εἰς τὸ πνεῦμά του:

— Ἄρα γε οἱ τόσοι κόποι, αἱ τόσαι προσπάθειαι, αἱ τόσαι ἀγρυπνίαι, ἀμείβονται ἐπαρκῶς μὲ τὰς ἀμφιβόλους θωπείας τῆς θεᾶς αὐτῆς, ἡ ὁποία εἶναι ἀσταθὴς ὡς ὁ ἄνεμος καὶ εὐπετὴς καθὼς ἡ γυνή;

Δὲν ἐπρόλαβε νὰ τελειώσῃ καὶ τὴν σκέψιν του ἐκείνην καὶ αὐτὸ τὸ ἰδανικὸν κατέρρευσε ἐπὶ τῶν σωρῶν τῶν προηγουμένων...

Καὶ τώρα μένει μὲ τὸ κενὸν εἰς τὴν καρδίαν, μὲ τὴν ἔρημον, ἀτέρμονα καὶ ἀδιάστικτον εἰς τὴν ψυχὴν. Μειδιᾷ εἰρωνικῶς καὶ μελαγχολικὰ πρὸς πάντα, καί, πάσχων τὴν ὀπτικὴν παραπλάνησιν, διακρίνει παντοῦ τὸ κενόν, ἐνῶ οὐδαμοῦ ἀλλαγοῦ τοῦτο εὐρίσκειται, παρὰ μόνον μέσα εἰς τὴν καρδίαν του.

Καὶ τὸ κενὸν αὐτὸ τῆς ψυχῆς τίς θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ πληρώσῃ;

Θ. Κ. Μ.

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Ἀκουμβησμένοι στὴν ἄκραν ἑνὸς βράχου, βλέπω τὴν θάλασσαν μὲ τὰ πλάττα τῆς κύματα καὶ μὲν ἐμστατικὸς πρὸ τοῦ ἀπεράντου μεγαλείου τῆς. Ἄν καὶ χερμῶν, μ' ὄλα ταῦτα ὁ ἥλιος σκορπίζει ἐπάνω στὴν ὑγρὰν ἐπιφάνειαν τὰς θερμὰς του ἀκτίνας, ἐνῶ τὰ κύματα, μὲ ρυθμὸν, ἔρχονται στὴν ἄκραν τοῦ βράχου καὶ σκορπίζουν τὴν λευκότητα μιᾶς ἀπεύρου ἀγνότητος. Σκορπίζουν ἀκόμη εἰς τὴν καρδίαν μου τὴν συγκίνησιν. Ὡ! ἂν κάποια καρδιά εἰμπορεύσε νὰ μοιρασθῇ τὴν συγκίνησιν μου ἐκείνην!

Ἄλλοίμονον! δὲν ἔχω πλέον οὔτε γαλήνην εἰς τὴν ψυχὴν μου, οὔτε ἠσυχίαν γύρω μου, οὔτε ἀνάπαυσιν, οὐδ' ἄλλην εὐχαρίστησιν, διὰ νὰ μ' ἐνθαρρύνῃ εἰς τὴν ζωὴν. Βλέπω τοὺς ἄλλους νὰ τοὺς περικυκλόνουν αὐτὰ τ' ἀγοστὰ καὶ μὲ εἰρωνικὸ γέλιο ἀκούω τὴν ζωὴν νὰ τὴν λέγουν ἀπόλαυσιν.

Καὶ ὅμως ἐγὼ ποθῶ νὰ κλαύσω, νὰ θρηγήσω τὴν ζωὴν, ἕως ὅτου παρήγορος ὁ θάνατος μ' ἀφαρπάσῃ, ἕως ὅτου μού κλείσῃ τὰ μάτια.

Ἴσως μερικοὶ λυπηθοῦν γιὰ τὸν θάνατον μου αὐτόν, καθὼς; τώρα μ' ἐγὼ λυποῦμαι γιὰ τὴν δύσιν τοῦ φωτεινοῦ ἀστρου, ποῦ ἀποκαιρετᾷ τὴν ἡμέρα μὲ τὰ φαιδρότερα χρώματα, ὡσάν νὰ εἰρωνεύωνται τὴν λυπημένην καρδίαν μου, ποῦ πρῶτα ἐγήρασεν ἀπὸ τὸν πόνον.

Τῆς λύπης τὸ παιδί,

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΕΥΣ

‘Η κ. Νινόν δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν ἀπορίαν τῆς Ἰδύσα τὴν φίλην τῆς ν’ ἀπονέμη πρὸς τὴν Φιφίλ τόσας θωπείας.

— ‘Αλλ’ αὐτὴν τὴν σκύλλαν ἐσὺ δὲν ἠδύνασο ἕως προχθὲς ἀκόμη νὰ τὴν ὑποφέρῃς! εἶπε. Ποῦ ὀφείλεται ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτῆ συμπαθία;

‘Η κ. Ζερμαίν ἐπλάγιασε τὴν κεφαλὴν τῆς Φιφίλ ἐπάνω στὰ γόνατά τῆς καί, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ θωπεύῃ τὸ στιλπνὸν σγουρόμαλλον τῆς τρίχωμα, εἶπεν:

— Εἶναι μία ὁλόκληρος ἱστορία, τὴν ὁποίαν θὰ σοῦ διηγηθῶ ἀμέσως:

Αὐτὴν τὴν σκύλλαν τὴν εἶχομεν εὖρει ἐδῶ ἔξω, συσπειρωμένην εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ ἀπαρτεμάν μας, τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπεστρέψαμεν μετὸν Νοέλ ἀπὸ τὸ μικρὸν ταξίδιον τοῦ γάμου μας. Ἦτο καχεκτικὴ, σκελετώδης, καταλασπωμένη καὶ ἐπροξενούσας τὴν ἀγίαν. Ἐν τούτοις, ὁ Νοέλ ἠθέλησε νὰ τὴν κρατήσωμεν.

— Οἱ σκύλλοι εἶναι ζῶα πιστά, μοῦ εἶπε, καὶ φέρουν πάντοτε εἰς τοὺς ἀνθρώπους εὐτυχίαν. Ἄλλως τε, αὐτὸ θὰ εἶαι ἡ πρῶτη κολὴ πρῶξις μας ὡς συζῶγον.

Δὲν ἐτόλμησα νὰ τοῦ τὸ ἀρνηθῶ καὶ ἐκρατήσαμεν τὴν σκύλλαν. Τὴν ἔλουσε μόνος του, τὴν ἀπεριποίηθη καὶ, ἐντὸς ὀλίγων ἐβδομάδων, ἐγένετο ἕν πολὺ ὠραῖον ζῷον. Ἄλλ’ εἰς ἐμὲ δὲν ἐπροξέει καμμίαν συμπάθειαν: τοσοῦτο μᾶλλον, ὅσω, εὐγνώμων πρὸς τὸν εὐεργέτην τῆς, ἐδείκνυτο καὶ αὐτὴ πρὸς ἐμὲ τελείως ἀδιάφορος.

Ἐκτὸς τούτου, ἤμην πολὺ ζηλότυπος. Καὶ εἶχα τὸν λόγον μου. Τὸν Νοέλ ἐνυμφεύθη ἐκ πολλοῦ ἔρωτος, ἀλλὰ καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου: τὸν διημιφισβήσαν καὶ ἄλλαι πολλαί, εἰ ὅποιαι, καὶ μετὰ τὸν ἀρραβῶνά μας ἀκόμη δὲν ἐνοοῦσαν νὰ καταθέσουν τὰ ὄπλα. Ὁ Νοέλ ἦτο ἀνάκαθεν ἀνθρωπίνης κοινωνικότητας καὶ κατεῖχε τελείως τὴν τέχνην νὰ ἐστραλλοῖ τῆς γυναικας. Ἐνοεῖς λοιπὸν πόση ἐπιμονὴ καὶ προσπάθεια ἐχρειάζετο, διὰ νὰ συγκρατῆται τὴν προσοχὴν του πρὸς ἐμὲ.

Ὅπου, μετὰ τὰς πρῶτας ἡμέρας τοῦ γάμου μας, Ἰδύ, ὅτι παρουσιάζετο καὶ ἄλλη ἀντιζηλος: ἡ Φιφίλ, μετὰ τὴν ὁποίαν ὁ Νοέλ ἦτο κατενθουσιασμένος. Τὸν συνώδεε κάθε πρωὶ μέχρι τοῦ γραφείου του, τὸ μεσημέρι ἐπήγαινε καὶ πάλιν, διὰ νὰ τὸν πᾶρῃ, τὸ βράδυ ἤξευρε τὴν ὄραν του καὶ ἔτρεχε ἐκ νέου, διὰ νὰ τὸν ξαναφέρῃ ἕως ἐδῶ.

Πόσον τὴν ἀντιπαθούσα! Ποτὲ δὲν τὴν ἔβαζα μέσα στὸ σπίτι ὅσας ὥρας ἔλειπε ὁ Νοέλ. Ἄλλὰ καὶ αὐτὴ δὲν ἐξέφραζε κινὴν παράπρονον, δὲν μεταχειρίσθη πικρὰς βίαν. Ἐκάθητο ὑπομονητικὴ ἔξω, εἰς τὸ κατώφλιον, καὶ ἱπερίμενε νὰ ἔλθῃ ἡ συνειθισμένη ὄρα, διὰ νὰ ὑτάγῃ νὰ φέρῃ τὸν κύριόν τῆς.

Πρὸ πινυλῆς μετὰ ἐξ ὀργίζεν ὁ τρόπος, μετὰ τὸν ὅποιον εἰσήχθετο πρῶτη αὐτὴ, μέσα εἰς τὸ σπίτι, ὁ δάκις, τὸ μεσημέρι καὶ τὸ βράδι, ἐπέστρεψε μετὰ τὸν Νοέλ. Ἦ εἶς δὸς τῆς εἶχεν ἕν ὕψος πανηγυρικό, μίαν ἐκφρασιν θαυμάσιον, ἡ ὁποία ἦτο δι’ ἐμὲ ὡς μία ἐσχίστη περιφρόνησις.

— Τώρα δὲν ἡ τρεῖς νὰ μοῦ κλείσῃς τὴν θύραν! μ’ ἔλεγε τρόπον τινά. Εἶναι καὶ ὁ κύριός μου μαζί.

Ἐν τούτοις, τὰ χροῖα ἐπενοῦσαν ἡμεῖθα δὲ ἤδη περισσότερον ἀπὸ τριῶν ἐτῶν σύζυγοι, ὅτε παρετήρησα, ὅτι ὁ Νοέλ, μίαν καὶ ἐνίοτε δύο φορές τὴν ἐβδομάδα, ἐτανήρχετο τὸ βράδυ κάπως ἀργότερον τοῦ συνηθῆτος. Τὸ δὲ «ἀργότερον» αὐτὸ ἤρχισε μετ’ οὐ πολὺ νὰ σημαίῃ δύο καὶ πολλαῖς διομισθίαις ὥρας.

Συνάμα δὲ παρετήρησα καὶ κατὰ ἄλλο: ὅτι κατὰ τὰς καθυστερήσεις ταύτας ἡ Φιφίλ δὲν εἶχεν ἐκεῖνο τὸ θριαμβευτικὸν καὶ ἀγρόχον ὕψος ἀμα ἐμβλινε μέσα στὸ σπίτι, ἀλλ’ ὅτι ἐπήγαινε, συνεσταλμένη καὶ ὡς περιφοβὸς, κατ’ ἐθέλειαν εἰς τὴν γωνίαν τῆς, χωρὶς νὰ προπρὸσθῇ τοῦ Νοέλ ἕως μέσα εἰς τὴν κρεβατοκάμαράν μας.

Εἰς τὰς σχετικὰς παρατηρήσεις μου, ὁ Νοέλ ἐπροφασίζετο ἄλλοτε μὲν συμπληρωματικὴν ἐργασίαν τοῦ γραφείου, ἄλλοτε συνάντησιν μετὰ τῶν συνδάλφων του εἰς τὸ καζινο καὶ ἄλλοτε ἄλλα. Μὲν ἡ Φιφίλ δὲν ἐπροφασίζετο τίποτε, διότι αὐτὴ δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦ λόγου, ἀλλ’ ἐχῶντο ἀμέσως εἰς τὴν γωνίαν τῆς καὶ ἐχαμύλωνεν ἀπελπιστικῶς τὸ ρύγχος τῆς ἐπάνω εἰς

τὸ πάτωμα, ὁσάκις ἐπενοῦσα ἀπ’ ἐμπρὸς τῆς καὶ τὴν ἐκύνταζα.

Ὅπου, τελευταίως, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος, ἀρρώστησεν ὁ Νοέλ. Ἐπὶ δέκα ἡμέρας τὸν κατέφθειρεν ὁ πυρετός.

Ἦ Φιφίλ ἦτο πολὺ στενοχωρημένη. Καθ’ ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πυρετοῦ δὲν ἔφυγε καθόλου ἀπὸ τὴν γωνίαν τῆς καὶ μόλις ἐδέχετο ὀλίγη τροφήν. Ὅταν ὅμως ἤρχισεν ἡ ἀνάρρωσις τοῦ Νοέλ, ἡ Φιφίλ μετέβαλε τακτικῶς: ἤρχετο δύο καὶ τρεῖς φορές τὴν ἡμέραν μέσα εἰς τὸ δωμάτιον, ἀνεκάθητο ἀπέναντι τοῦ Νοέλ καὶ τὸν ἔβλεπε μετὰ ἕν ὕψος πολὺ περιεργον, ὡσάν νὰ ἤθελε νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ διὰ κατὰ τι, ἢ μᾶλλον ὡσάν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ εἴπῃ:

— Βλέπεις τί παθαίνει ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κάμνει κρυφὰ πράγματα ἀπὸ τὴν γυναικά του!

Καὶ κατόπιν ἐσηκῶντο καὶ ἔφευγε σιγὰ-σιγὰ, μετὰ τὴν τὴν σοβαρότητα, χωρὶς νὰ στραφῇ καθόλου εἰς τὰς προσκλήσεις τοῦ Νοέλ.

Ἐπὶ τέλους ὁ Νοέλ εἶχε γίνεαι καλά. Ἄλλ’ ἐπροφύλασσετο ἀκόμη.

Ἐν ἀπόγνωμα ὁ καιρὸς ἦτο θαυμάσιος. Ὁ ἥλιος ἦτο ὅλος χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις. Ὁ Νοέλ μοῦ λέγει:

— Ζερμαίν, σὲ παρακαλῶ, βγάλε ὀλίγον τὴν καυμένην τὴν Φιφίλ ἔξω. Ἔσκασε τὸ ζῷον κλεισμένον ἐδῶ μέσα τόσον καιρὸν. Θὰ εἶναι μάλιστα μία εὐκαιρία νὰ κάμῃς καὶ σὺ ἕνα μικρὸν περίπατον.

Δὲν ἀρνείται τις βέβαια μίαν τόσον μικρὰν χάριν εἰς ἕνα προσφιλῆ σύζυγον, ὁ ὁποῖος ἀναρρῶνται ἀπὸ μακρὰν καὶ σοβαρὰν ἀσθένειαν. Δὲν εἰδί-στασα καθόλου καὶ, μετὰ τινα λεπτά, κατέβαινα τῆς σκάλες, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴν Φιφίλ, ἡ ὁποία ἀπορούσας προφανῶς διὰ τὸ πρωτακουστον γεγονός καὶ προσεπάθει νὰ φαίῃ φρόνιμος, διὰ νὰ μὴ τὴν δέσσω.

Ὅταν ὅμως ἐστρέψαμεν τὸ βουλαβάρτον Μαλέριμπ, ἡ Φιφίλ ἤρχισε νὰ κάμῃ ἀνοησίας: ἔφυγεν ἀποτόμως ἀπὸ κοντὰ μου καὶ ἔτρεχεν ἐξάλλος πρὸς τὰ ἔμπροσ. Δὲν ἠθέλεν ἐπ’ οὐδενὶ λόγῳ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς προσκλήσεις μου καὶ οὔτε ἤρχετο πλησίον μου, διὰ νὰ μὴ τὴν δέσσω. Ἐκαμνεν ὡς τρελλὴ καὶ μ’ ἔφευγεν εἰς πολὺ δύσκολον θέσιν. Τὰ μικρὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ἐπαίζαν πολυάριθμα μέσα εἰς τὸ βουλαβάρτον, δισκέδαζον μετὰ τὴν σπητὴν μας καὶ ἐγέλοῦσαν δυνατὰ μετὰ τὸ πάθημά μου. Ἦμην κατεντροπιασμένη καὶ ὠρμίσθη νὰ τὴν δειρῶ ἔλθειν, ἀμα θὰ ἐπεστρέφομεν εἰς τὸ σπίτι.

Ἐπροτίμησα λοιπὸν νὰ τὴν ἀκολουθήσω, διὰ ν’ ἀπομακρυνθῶ ἀπ’ ἐκεῖ, ὅπου ἐγενόμενη ἀντικείμενον κοινῆς περιεργίας. Αὐτὴ δὲ, ἀμα ἐνόησε τὴν σκέψιν μου, ἔτρεξε ἀνάθεκτος πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἔπερασε μετὰ δύο πηδήματα εἰς τὴν ἀπέναντι πλευρὰν τοῦ βουλαβάρτου καὶ ἔλαβε τὴν δειρῶν τῆς ὁδοῦ Μαδρίτης, στρέφουσα διαρκῶς ὀπίσω τῆς, διὰ νὰ με βλέπῃ ἂν τὴν ἀκολουθῶ.

Τότε μόνον ἐνόησα, ὅτι τὸ ζῷον αὐτὸ κάπου ἠθέλε νὰ με φέρῃ! Καὶ μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς γυναικός, ἡ ὁποία πηγαινέει ν’ ἀνακαλύψῃ κάποιον μυστικόν, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ ὑποπιτεύετο, ἄφισα τὴν σκύλλαν μας νὰ με ὀδηγήσῃ ὅπου ἠθέλεν.

Εἰς τὸν ἀριθμὸν 27 τῆς ὁδοῦ Μαδρίτης ἡ Φιφίλ ἀνέκοψε τὸ τρέξιμόν τῆς, ἐμύρισε τὸ πεζοδρόμιον καὶ ὠρμησε μέσα. Μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν προφθάσω. Ἦ ἀναπνοὴ μου ἐπνίγετο.

Ἄλλ’ αὐτὴ εἰς τὸ δευτέρον πάτωμα μ’ ἐπερίμενε. Καὶ μόνον, ὅταν με εἶδε πλησίον τῆς, ἔξυσε μετὰ τὴν νύχτα τῆς τὴν θύραν τῆς κατοικίας καὶ ἐξέβαλεν ἕνα καὶ μόνον βραχὺν γαύγισμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπήνησαν ἀμέσως ἀπὸ μέσα βήματα γοργὰ καὶ μία φωνὴ γυναικεία, ἡ ὁποία μοῦ ἦτο γνωστὴ λέγουσα:

— Ἐπὶ τέλους, Νοέλ!

Ἄλλὰ μόλις ἡ θύρα ἠνοιχθῆ καὶ ἀντικρούσαμεν ἢ μία τὴν ἄλλην, ἐρρήξαμεν καὶ αἱ δύο τὴν ἴδιαν κρουσὴν φρίκης, ἐπὶ ἡ θύρα ἐκλείετο πάλιν μετὰ τρομακτικοῦ πατάγου ἐμπροσθέν μου.

Ἦμθανῆς μᾶλλον, παρὰ ζῶα, ἐπέστρεψα εἰς τὸ σπίτι. Ὁ Νοέλ ἀνησυχῶσε διὰ τὴν ἀργοπορίαν μας.

— Διατί εἶσαι τόσον ταραγμένη; μετὰ ἠρώτησεν.

Ἔως ποῦ τὴν ἐπήγες τὴν Φιφίλ;

Δὲν ἐκρατήθη καὶ εἶπε:

— Φιντάσου, ὅτι αὐτὴ μᾶλλον μ’ ἐπήγε κάπου!

Ὁ Νοέλ ὄγινε κάτωχρος καὶ ἐψιθύρισεν ἀσυναίσθητος:

— Εἰς τὴν ὁδόν...

— Μαδρίτης, εἰκοσιεπτά, ἐπρόσθεσα ἐγὼ, καὶ ἐρρήφθη κλαίουσα ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά του.

Ἐκλινε τότε καὶ αὐτὸς τὴν κομπὴν του κερφαλὴν ἐπάνω μου καὶ ἠσθάνθη ἐπὶ πολλὴν ὄραν τὰ δάκρυά του νὰ τρεχουν μέσα εἰς τὸν λαιμόν μου...

Μοῦ ἐξωμολογήθη τὰ πάντα, μοῦ ἐζήτησε συγγνώμην καὶ μοῦ ὠρμίσθη, ὅτι δὲν θὰ πατήσῃ πλέον τὸ πόδι του ἐκεῖ.

Ἐκτοτε ὁ Νοέλ δὲν ἀργοπορεῖ πλέον τὰ βράδια, ἡ δὲ πιστὴ μας Φιφίλ ἔχει, ἀντὶ ἐνός, δύο, οἱ ὁποῖοι τὴν χαϊδεύουν καὶ τὴν ἀγαπούν.

(H. L. Logrand)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Ι. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗ

ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΣΚΕΨΙΣ

Ἦθελα μὲς στὰ μάτια σου, κυρία, τὰ μάτια τὰ δικά μου νὰ βυθίσω, καὶ ὡς ἐνοχος μπροστὰ στήν Παναγία, συγγνώμην, ὦ! συγγνώμην νὰ ζητήσω.

Ἦθελα νὰ εἶ πῶ πῶς εἶχα πλάσει γιὰ σένα τὸν γλυκύτερο σκοπὸ μου καὶ μὲς στήν θεοσκοτεινὴν τὴν Πλάσι ἐσ’ ἦσο καὶ ἡ πυξίς καὶ τ’ ὄνειρό μου.

Ἦθελα νὰ εἶ πῶ πῶς ξαφνικά μου εἶδα τὴν Σκέψιν, ποῦ μετρᾷ καὶ ὑπολογίζει, ἀμείλικτος νὰ στέκεται μπροστὰ μου καὶ ὄνειράτα καὶ πόθους νὰ κρημνίζει.

Καὶ νὰ μοῦ λέγῃ μ’ ἀπονία: — Στοχάσου, καὶ βῆμα παρκεῖ μὴ προχωρήσης. Ἐσπρίζωσ μονάχος τὴν καρδιά σου, ἂν θέλῃς δίχως βάσανα νὰ ζήσης.

Ἐπίστευσα τὰ λόγια τῆς τὰ πλάνα!... Ἐνίκησεν ἡ Σκέψις, ὦ κυρία... Κι’ ἀντήχησε μιὰ πένθιμη καμπάνα γιὰ τῆς νεκρῆς καρδιάς μου τὴν κηδεία.

Ἄλλ’ ὅμως, ὅσο καὶ ἂν τὴν ἔχω θάψει εἰς ἕνα κοιμητήριον βαθύ, τυχαῖνι νὰ στυνάζῃ καὶ νὰ κλάψῃ, ὅταν καμμιὰ φορὰ σὲ θυμηθῇ.

Καὶ τότε μὲς στῆς νύκτας τὸ μυστήριον ἀκούεται σὰν κατὰ, ποῦ βροντᾷται. Εἶν’ ἡ καρδιά, ποῦ μὲς στὸ κοιμητήριον ξυπνάει καὶ τὴν Σκέψιν καταρτᾷται.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΙΖΑΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἦ Ἰσχύει ἀκατάληπτος τις αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν ἄλλοι μὲν ταχύτερον ἐνευθύναν ἀπάγονται, ἄλλοι δὲ ἐπὶ πλείοτερον ἀφίνονται νὰ ταλαιπωρῶνται ἐν τῷ ὀδυνηρῷ τούτῳ κόσμῳ.

Ἦ Οὔτε ὁ πλοῦτος, οὔτε ἡ ἐξουσία δύνανται νὰ χορηγήσωσιν ἡμῖν τὴν εὐτυχίαν. Δυνατὸν νὰ εἰσθε μέγας καὶ ἰσχυρός, ἀλλ’ ἀνευ τῆς ἀγάπης, ἀνευ τῆς εὐσπλαχνίας καὶ ἀνευ τῆς ψυχικῆς γαλήνης, οὐδέποτε θὰ καταστήτε εὐτυχής.

Ἦ Αἱ γυναῖκες ἰλάχιστα νοστιμίζονται τοὺς θαυμαστάς, προτιμῶσι δὲ ἐξαιρέτως τοὺς ἐφαρμόζοντας ἐνεργητικῶς τὰς ἰδέας αὐτῶν. Καί, πιστεύσατέ μοι, δὲν ἔχουσιν ἄδικον. Ἦναγκασμένα ἐκ τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς αὐτῶν θέσεως νὰ σιγῶσι καὶ ν’ ἀναμένωσι, προτιμῶσι φυσικὰ τοὺς πρὸς αὐτὰς ἐρχομένους καὶ λαλοῦντας: οὗτοι ἀπαλλάττουσιν αὐτὰς πλημμυλοῦς καὶ ὀχληρᾶς θέσεως.

Ἦ Ὁ κατὰ τὰς εὐτυχεῖς περιστάσεις κολακιστὸν τὸν φίλον, εἶναι τῶν περιστάσεων καὶ οὐχὶ τοῦ φίλου φίλος.

ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΧΙΩΝΙ

Μαζί με τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ νέου χρόνου—δῶρον χαριτωμένον τοῦ χειμῶνος—κατέβη ἀπὸ τὴν οὐρανίαν κατοικίαν του, διὰ νὰ ἀπλωθῇ λευκόν, ἀγγελικόν, αἰθέριον, ἔδω εἰς τὴν γῆν τὸ πρῶτο χιόνι.

Λίγο κρύο, κάποια σκυθρωπότης ἐπάνω εἰς τὸν οὐράνιον θόλον, μία ἀόριστος συνοχή, ἰδοὺ τί προσμήνυσε τὸν ἀφιξέν του. Ἐκόπασεν ὁ βορρᾶς, τὸ ἐγκυμονοῦν νέφος ἐχαμήλωσε περισσότερο καὶ εἰς ἓνα σπασμόν του ἤρχισαν νὰ τινάσσωνται ἤρεμα-ἤρεμα αἱ λευκαὶ νιφάδες.

Τὸ πνεῦμα ὅπου καὶ ἂν εἶναι ἐστραμμένον, ἢ ψυχὴ εἰς ὅποιουσδήποτε κόσμους καὶ ἂν πλαῖται, ἀφίνει διὰ μίαν στιγμήν τὰς τύρβας τῆς εἰς τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τῆς χιόνος, καὶ τὸ βλέμμα στρέφεται καὶ παρακολουθεῖ μετὰ χαρᾶν, μετὰ ἐνδιαφέροντος, μετὰ περιέργειας, τὴν λευκὴν ἐξέλιξιν τῆς φύσεως καὶ τοῦ περιβάλλοντος.

Εἶναι ἑπέρροχος καλλιτέχνης ἡ χιών. Ἀπεργάζεται τοὺς ὡραιότερους πίνακας, λαθεύει τὰ εὐγραμμότερα προπλάσματα καὶ αἰθεριώνει πᾶν ὅ,τι ἐπισκεφθῇ.

Ἄπὸ τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου μου κάθε ἡμέραν, κάθε ὥραν, κάθε στιγμήν, ὅταν εἶπω ἔξω τὸ βλέμμα, βλέπω ἓνα αἰχμηρὸν καὶ ξηρὸν λόφον, ἓνα ἀπογυμνωμένον καὶ γηραιὸν δένδρον, μίαν ἀκομψὸν κάκτον, κάποια μισοκημητισμένη καλύβη. Καὶ τὸ σύνολον αὐτό, τὸ λιτὸν καὶ πενιχρὸν τῶν πραγμάτων ἐκείνων, ποῦ νομίζει κανεὶς, ὅτι κατηράσθη ὁ χρόνος, ἀμετάβλητον εἰς ὅλους τοὺς καιροὺς, παρουσιάζει τὴν εἰκόνα τοῦ μαρασμοῦ καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως.

Δὲν ἐπέρασαν ὅμως πολλὰ λεπτά, ποῦ ἤρχισεν νὰ πίπτῃ τὸ χιόνι καὶ ἰδοὺ ὁ λόφος μου περιεβλήθη τὴν λευκότητα γαμηλλοῦ ἐσθῆτος, τὸ δένδρον ἀνέκτησεν εἰς τοὺς κλάδους τοῦ φύλλα λευκά, αἰθέρια, ἢ κάκτος μετεμορφώθη εἰς κομψὸν καλλιτέχνημα καὶ ἡ καλύβη εἰς γραφικὴν εἰκόνα. Ἡ χιών ἔδωσε, καὶ εἰς τὰ πεζότερα καὶ ξηρότερα πράγματα, τὴν ποίησιν καὶ τὴν καλλονήν.

Τὸ χιόνι δὲν δίδει ὅμως μόνον εἰς τὰ πράγματα τὴν ποίησιν καὶ τὴν καλλονήν· χαρίζει εἰς τὴν ψυχὴν τὰ ἀποκοπέντα πτερά τῆς καὶ εἰς τὴν καρδίαν τὴν παρηγορίαν, ποῦ ἐξήτει ματαίως ἄλλοῦ. Ἡ σιγηλή, ἢ

μελαγχολικὴ πτώσις του, ἢ σιωπηλή, πλήν ἐργατικὴ μεταβολή, τὴν ὁποίαν ἐπιφέρει παντοῦ, ἢ λευκότης, ποῦ διαχέει καὶ εἰς τὰ μᾶλλον ἄμαυρά σημεῖα τῆς φύσεως, δὲν εἰμποροῦν νὰ μὴ ἐξαλείψουν—ἔστω καὶ δι' ὀλίγας στιγμὰς—τὴν σκυθρωπότητα ἀπὸ τὸ πνεῦμα, τὴν θλιψὴν ἀπὸ τὴν ψυχὴν, καθὼς ἐξαλείφουν πᾶν σκιῶδες καὶ βλοσυρὸν χρῶμα ἀπὸ τὴν φύσιν. Καὶ ἡ χιών, ποῦ εἶναι σύμβολον τῆς ἀθωότητος, δὲν παύει νὰ εἶναι καὶ σύμβολον τῆς χαρᾶς . . .

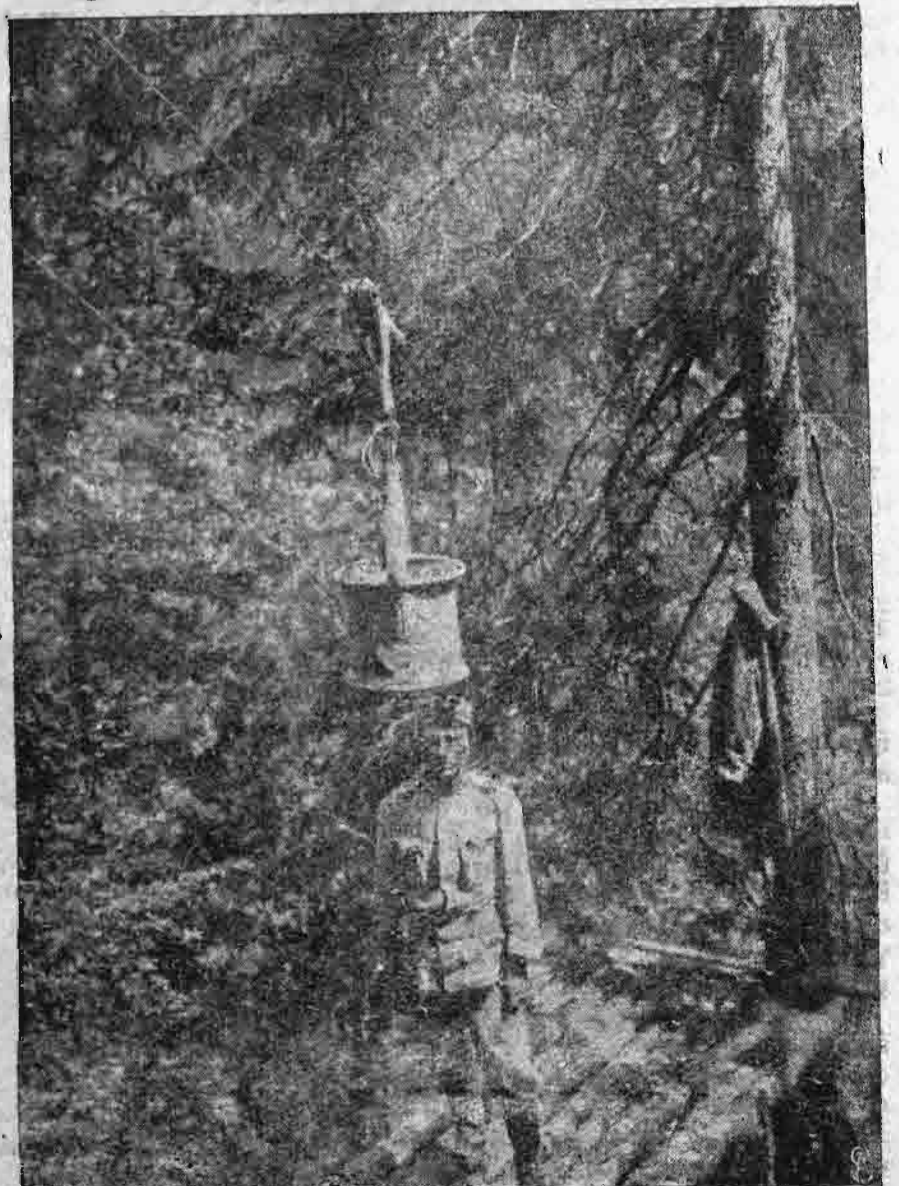

Καλῶς μᾶς ἤλθες, ὡραία νύμφη τοῦ χειμῶνος· ἔλα, ἔλα ἀφθονος, πέσε κάτω εἰς τὴν σκυθρωπὴν γῆν καὶ ἀπλώσε πανταχοῦ, εἰς τὰ δάση καὶ τὰς κοιλάδας, εἰς τοὺς λόφους καὶ τὰς πεδιάδας, εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰς ἐρήμους, τὴν λευκὴν, τὴν ἐξομοιωτικὴν ἀγνότητά σου, ἢ ὁποία εἶναι ἐν ταύτῳ καὶ τὸ ὡραῖον τῆς γαλήνης καὶ τῆς εἰρήνης σύμβολον.

Θύμας.

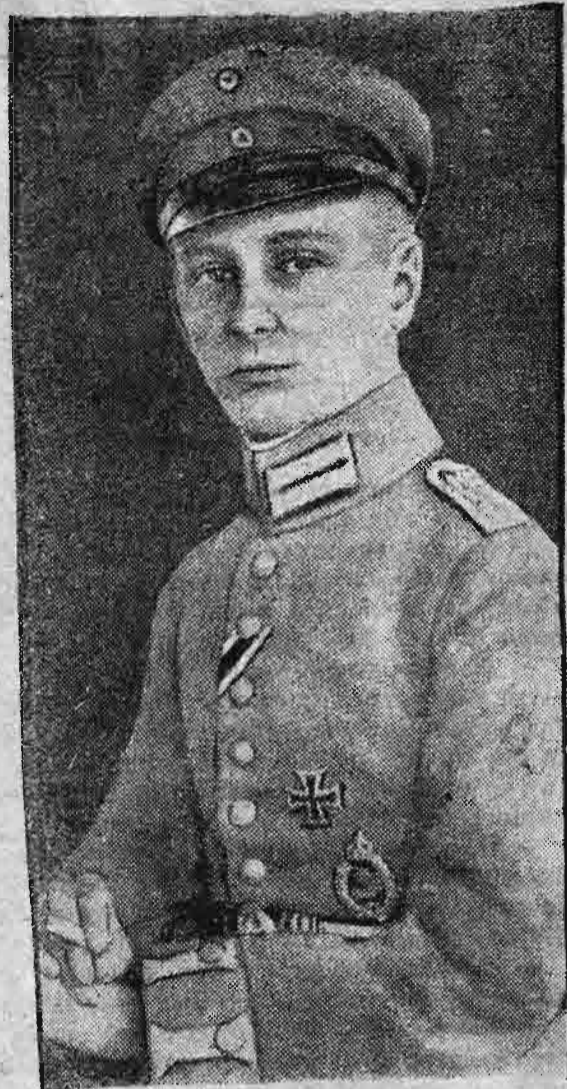
Ὁ ἀνδριὰς τοῦ Δάντου ἐν Τσαρσκιῇ.

Μεταφορὰ σιτηροῦ δι' ἰναρίου σόδατος.

Τὸ Βασιλικὸν ζεύγος τῆς Οὐγγαρίας μετὰ τοῦ πρίγκηπος Διαδόχου ἐν ἐπισημῶ στολῇ.

Λέφερς, ὁ ἀποθανὼν λοχαγὸς τῶν ἀεροπόρων.

14
Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελ 205)

Ὅταν τῆς εἶπα, ὅτι θὰ τὴν ἀφινον διὰ πολὺ χρονικὸν διάστημα, δὲν εἰμπορῶ νὰ βεβαιώσω, ὅτι διεγράφη θλίψις ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς. Τὸ ὄραϊον τῆς γυναικὸς ἐκείνης πρόσωπον ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀνδρὸς τῆς μίαν ἔκφρασιν τόσον βαθύως μελαγχολίας, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν πλέον νὰ διακρίνη τις, εἰμὴ τὸ μείδιμα ἂν ποτε τοῦτο διεγράφετο ἐπ’ αὐτοῦ. Ὅσον διὰ τὴν μελαγχολίαν, αὕτη παρέμενε διηγετικῶς ἐκεῖ.

— Θὰ φύγετε; ἐφώνησεν ἡ Εἰδὶ· καὶ ὁμοῦ αἱ περιπετῆσεις σας ἦσαν τόσον χρήσιμοι διὰ τὸ παιδί μου!

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐλησμόνη νὰ λυπηθῆ διὰ τὸν ἔσχατον φλὸν τῆς, ὁ ὁποῖος ἀπεμακρύνετο. Ἡ μήτηρ μόνη ἐλυπεῖτο διὰ τὸν ἱατρὸν, περὶ ἔχανε, καὶ τοιοῦτο χάριν τοῦ παιδιοῦ τῆς. Δὲν παρεπονέθη κατ’ ἑαυτὴν. Ἡ γλυκεία ὀμυβὴ τῶν ἀφωσιωμένων ψυχῶν εἶναι νὰ φαίνονται χρήσιμοι.

— Χίριστε! ἐπανελάβα, τείνουσα πρὸς με τὴν χεῖρα. Ὅπου καὶ ἂν ὑπάγετε, ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ εἰς εἶναι μαζί σας καὶ ἂν ποτε Ἐπεινος ἐπιτρέψῃ τὴν δυστυχίαν νὰ σᾶς πλησιάσῃ. εἰχομοὶ νὰ θέσῃ εἰς τὸ πλευρόν σας μίαν καρδίαν συμπαθεῖ, καθὼς εἶναι καὶ ἡ ἰδική σας.

Ἐκλίνα τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς Εἰδας Μερεδιθ καὶ ἀπεμακρύνθη, βαθύτατα συγκινημένος.

Τὸ παιδί ἦτο πλαγιασμένον πρὸ τοῦ ἀνδρῶν, ἐπὶ τὸν ἥλιον, εἰς τὸν ἥλιον. Τὸ ἐπλησίασα καὶ τὸ ἐκράτησα εἰς τὴν ἀγκαλίαν μου. Τὸ ἐφίλησα ἐπαισιμημένως, τὸ παρετήρησα ἐπὶ περὶ προσεκτικῶς, μεθ’ ὧ ἐν δάκρυ ἔβρεξε τὴν παρειάν μου.

— Ὄ! ὄχι, ὄχι! δὲν ἀπατώμαι, ἐπιθύρῃσα, καὶ ἀφήκα βιαστικῶς τὸ λευκὸ σπιτάκι.

— Πρὸς Θεοῦ! ἱατρὲ, ἐφώνησεν ταπεινῶς

ὅλοι οἱ ἀνοραταὶ τοῦ ἱατροῦ, εἰ ἀφοβείσθε λοιπὸν διὰ τὸ παιδί ἐκεῖνο;

— Ἀφῆτέ με, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Βαρνάβας, νὰ τελειώσω τὴν διήγησίν μου κατὰ τὸν ἰδικόν μου τρόπον. Ὅλα θὰ λεχθῶν εἰς τὸν καιρὸν των. Θὰ σᾶς εἰπῶ τὰ γεγονότα κατὰ τὴν τάξιν, καθ’ ἣν συνέβησαν εἰς ἐμέ.

Ὅταν ἐφθάσα εἰς τὸ Μονπελλιέ, ἐγενόμην δεκτός κατὰ πολὺ περίεργον τρόπον ἀπὸ τὸν θεῖόν μου. Οὗτος με ἐδήλωσεν, ὅτι οὔτε τὴν διατροφὴν μου ἀταλάμβανεν, οὔτε τὴν κατοικίαν, οὔτε κἀνὲν ἄλλο ἀπὸ τὰ πολλὰ μου ἔξεδα. Ἐγὼ δέ, ὁ ὁποῖος ἤμην τελείως ξένος εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, χωρὶς φήμην καὶ ὄνομα, οὔτε ἓνα πελάτην ἠδυνάμην νὰ ἐλπίζω εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην τῶν ἱατρῶν, ὅπου εὐρίσκοντο τόσαι ἐξοχότητες.

— Ὅστε θεῖέ μου, ἀπήντησα, θὰ ἀναγκασθῶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ χωριό μου.

— Ὄχι, ὄχι, δὲν ὑπάρχει πρὸς τοῦτο καμμία ἀνάγκη. Κἀτοιός Ἄγγλος, ἀρμενιὰ γέρον, πολὺ πλούσιος, ἰδὸς τροπος καὶ ἀρρωστος, ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ πάντοτε σπῆτι του ἓνα ἱατρὸν. κάποιον νεαρὸν ἐπιστήμονα, ὁ ὁποῖος νὰ εἶναι ἀρκετὰ εὐφυής ὥστε νὰ ἐκτελῆ τὴν διαίταν, τὴν ὁποίαν θὰ καθορίσῃ εἰ; ἄλλος ἱατρός. Σὲ πρότεινα εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην καὶ ἐγένεσο δεκτός. Ἐλα νὰ πάμε.

Πραγματικῶς, μετέβημεν κατ’ εὐθείαν εἰς τοῦ λόρδου Τζέιμς Κύσιγκτων. Ἐμβήκαμεν εἰς μίαν μεγάλην καὶ ὀρειάν οἰκίαν, πλήρη ἀπὸ πολυπληθεῖς ὑπηρετίας. Καί, ἀφοῦ ἐκάμαμεν πολλοὺς σταθμούς εἰς διαφόρους ἀντιθαλάμους καὶ αἰθούσας, εἰσῆχθημεν, τέλος, εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ λόρδου Τζέιμς.

Ὁ λόρδος Κύσιγκτων ἐκάθητο εἰς μίαν πολυθρόναν. Ἦτο γέρον ἀσθησὸς καὶ ψυχρὸς ἐξωτερικῶς. Τὰ μαλλιά του, τελείως ἄσπρα, ἔκαμνον

παράδοξον ἀντίθεσιν πρὸς τὰ φρύδια του. τὰ ὅποια εἶχον διατηρηθῆ ἐξ ὀλοκλήρου μαύρα. Ἦτο ὑψηλὸς καὶ ξηρός· αὐτὰ τοῦλάχιστον διέκρινα ἐφ’ ὅσον μοῦ ἐπέτρεπεν ἡ περιβολὴ του, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο χωμένος.

Πλησίον τοῦ ὑπῆρχε μικρὰ τράπεζα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν τοποθετημένα διάφοροι φιάλαι, περιέχουσαι φάρμακα.

— Μιλόρδε, ἰδοὺ ὁ ἀνεψιός μου, ὁ ἱατρός Βαρνάβας.

Ὁ λόρδος Κύσιγκτων μ’ ἐχαιρέτησε, δηλαδὴ ἔκαμνον ἐν ἀδιόρατον κίνημα τῆς κεφαλῆς, ἐνῶ τὸ βλέμμα του ἐστρέφετο πρὸς ἐμέ.

— Εἶναι πολὺ ἀνεπτυγμένος, ἐπανέλαβεν ὁ θεῖός μου, καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι αἱ περιποιήσεις του θὰ εὐαρεστήσουν τὴν ἐξοχότητά σας.

Δευτέρᾳ κινήσει τῆς κεφαλῆς ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις τοῦ Τζέιμς εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ θεῖου μου.

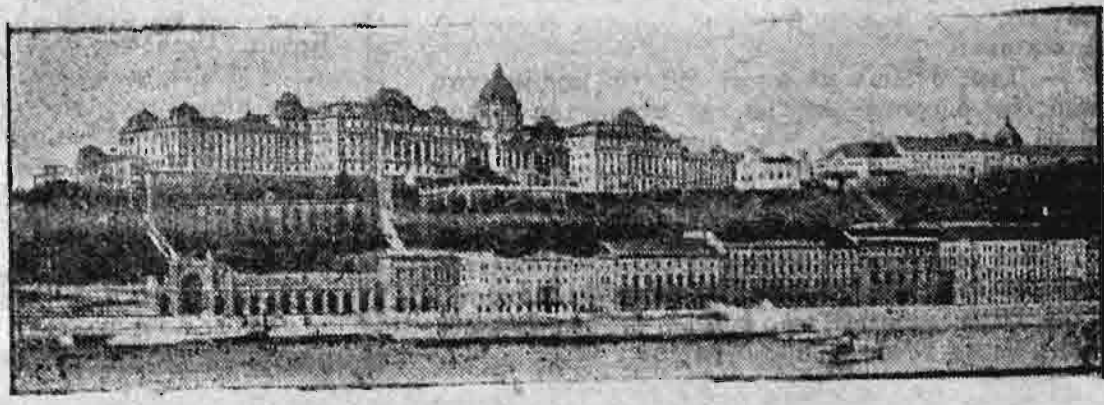
— Ἐκτίς τούτου, ἐπειδὴ ὁ ἀνεψιός μου εἶναι πολυμαθής, θὰ δευτηθῆ ν’ ἀναγινώσκῃ διὰ τὴν ἐξοχότητά σας ἢ νὰ γράφῃ τῇ ὑπαγορεύσει σας.

— Θὰ τῷ ὀφείλω χάριτας διὰ τὴν συγκατάθεσίν του ταύτην, ἀπήντησε, τέλος, ὁ λόρδος Κύσιγκτων, ὅστις εὐθύς ἐκλείσεν τὰ μάτια του, εἴτε διότι ἠιθάνετο τὸν ἑαυτὸν του κουρασμένον, εἴτε διότι ἠθέλε νὰ δεῖξῃ, ὅτι ἡ συνδιάλεξις ἔτρεπε νὰ σταματήσῃ ἕως ἐκεῖ.

Τότε ἠδυνήθην νὰ παρατηρήσω γύρω μου. Παρὰ τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου ἐκάθητο μίαν νεαρὰ γυνή, πολὺ φριστοκρατικῶς ἐνδεδυμένη, ἡ ὁποία εἰργάζετο κάποιον κέντημα, χωρὶς νὰ ὑψώσῃ πρὸς ἡμᾶς τοὺς ὀφθαλμούς, ὡσάν νὰ μὴ εἴμεθα ἀξιοὶ τῶν βλεμμάτων τῆς. Ἐπὶ τοῦ ταπέτου ἓνα μικρὸ ἀγοράκι ἐπαίζε με εἰκόνας.

(ἀκολουθεῖ)

Τὰ ἀνάκτορα τῆς Βουδαπέστης, ὅπου κατοικεῖ τὸ Βασιλικὸν ζεύγος.

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

23

(συνέχεια από σελ. 206)

— Έν τούτοις, είνόμιζον, ότι σεις, δεσποινίς, θα έλαμβάνετε την φροντίδα και θα είχατε την περιέργειαν να έρευνήσετε τί πράγμα ήτο εκείνο, τό όποιοι μετέβαλε τās διαθέσεις τής μητρός μου, αίτινες δέν ήσαν και πολύ εύνοϊκαί άπέναντι τής έπιμοιής σας. Δέν τό έκόμετε;

— Νομίζω, ότι ή κυρία Άκάνθου, όταν έπέρασεν ή πρώτη τής παραφοράς όρμή, όταν άνέκτησε την ψυχραιμίαν της, εύρε πού πραγματικώς ήτο τό δίκαιον και δι' αυτό επέτρεψεν εις μίαν όρφανήν τό θλιβερόν δικαίωμα να περιβάλλεται με τού πένθους τά ένδύματα.

— Θα μάθετε, δεσποινίς, ότι εις την κοινωνίαν δέν φθάει να έχη κανείς μόνον τό δίκαιον υπέρ έαυτού. Δέν τό ήύχατε λοιπόν ή κυρία Άκάνθου δέν έσκέφθη, αλλά κάποιος την παρεκάλεσε.

— Βεβαίως δέν ήμουν εγώ έφώναξεν ή κόρη, πιεζομένη από την έξαιαστάσαν αξιοπρέπειάν της.

— Τό γνωρίζω' άλλ' εκείνο, τό όποιοι σεις δέν είξεύρετε, είναι τό πρόσωπον, πού επενέβη, διά να διευθετησώ τό ζήτημα εκείνο.

— Τό άγνωσθ, επιθύρυσεν ή κόρη, ύποπτευομένη τό τί θα ήκουε μετά ταύτα.

— Θα είχατε, τουλάχιστον, την περιέργειαν να τό μάθετε;

— Όχι! ήτο ή πρώτη λέξις, την όποιαν εύρε προχειροτέραν εις τὰ χείλη της ή κόρη, έν τούτοις, έφοβήθη να φανή τόσον ειλικρινής και επιθυρυσεν άσθενώς:

— Ναί!
— Ο Πώλ έθριάμβυσε. Θα ώμίλει τώρα διά την ύψηροσίαν, την όποιαν θα προσέφευρεν εις την κόρη. Έξέλεξε λοιπόν τό τρυφερότερον ύφος του, άπέπυσε τόν ένδόμυχον και συναφή έγωϊσμόν του και ήρχισε να διηγήται άφελέστατα:

— Δεσποινίς, ήκουσα εκείνο τό βράδυ την μαμά να μιλή κατά την ώραν του φαγητού, όταν σεις δέν είχατε καταβή, την ήκουσα να λέγη στον μπαμπά με ξηρά και πικρά λόγια την προσβολήν, πού τής έκάμετε.

— Δέν προέβαλον κίνενα... δέκοψεν ή Δώρα.

— Δέν τό έξετάξω αυτό. Τό έθεώρησε προισβολήν, διότι την παρηκούσατε και με τρόπον, ειπεν, άτόμοι. Τά διηγήθη αυτά διεξοδικώς στον πατέρα και του έζήτησε την γνώμην του. Έκείνος, υπέθετα εγώ, ότι, επειδή σās έφευρεν, επειδή σās έγνωρίζε προΰτος θα άπήντα με μετριότητα στη μαμά και θα τής έλεγε να ύπομένη λιγάκι. Έν τούτοις, δέν έκαμεν αυτό τής έδωσε την άδειαν να κάμη ό,τι ήθελε και ή μαμά, ξεύρω τόν χαρακτήρα της, θα κατώρθουε να επιτύχη την Ικανοποίησιν της. Την έπαύριον ή σεις θα έβγάξετε τὰ μαύρα ή... άλλως τε...

— Η Δώρα αυτην την φοράν δέν δέκοψε τόν Πώλ. Τόν άφήκε να έξακολουθήσθ.

— Όταν έφυγεν ό μπαμπάς, δεσποινίς, πλησιάζω την μητέρα και την παρακαλώ να μετριώσθ την όργην της, να μη έπιμνη εις τό ζήτημα εκείνο τό όκληρόν, πού σās έπέριεζε τόσον, και μάλιστα, ούτε καν να αναφέρη τίποτε περι αυτού. Η μητέρα μ' άγαπή και δέν μου χαλξέ τό χατήρι. Και αυτην την φοράν μου έκαμε την χάριν αυτην και ιδού ότι δεσποινίς, δέν σās ήνώχλησε κανείς παιά, ούτε θα σās ένοχλήσθ.

— Σās ευχαριστώ, κύριε Πώλ, έθεώρησε καθήκόν της να ψιθυρίσθ ή κόρη, ή όποια έν ταυτέφ έσκέπτετο:

— Τίσος ό Πώλ μετανοεί διά την πρώτην του πρός έμέ διαγωγήν και με την στάσιν του αυτην θέλει να έξαγοράσθ την προσβολήν, πού μου έκαμε. Βεβαίως ή άνδρική του αξιοπρέπεια δέν του άπιτρέπει να τό ειπώ αυτό. Εγώ πρέπει να τό άντιληφθώ και να τόν συγχωρήσω.

Αυτά έσκέπτετο ή κόρη και επανέλαβε δυνατώς τήν αυτην την φοράν πρός τόν υιόν του Άκάνθου:

— Σās ευχαριστώ, κύριε Πώλ, δι' όσα έκάμετε και μάλιστα τόσον άθθορμήτως.

— Ο Πώλ εξ άλλου επερίμενε από την κόρη περισσοτέραν ζρηρότητα και θερμοτέραν εκδήλωσιν και έσκέπτετο:

— Αυτά λοιπόν τὰ ψυχρά λόγια εύρίσκει, διά να μ' εύχαριστήσθ ή κόρη αυτη, πού χωρίς έμέ τώρα θα ήταν στους τέσσαρας δρόμους, χωρίς στέγην και χωρίς ψωμί!

— Επαιξε πρός σιγήν με τό μαστιγιόν του επάνω εις τό έδαφος, απεμίκρυνε με δύναμιν τὰ ξηρά βελιοστά φύλλα των τσαμιών, πού ήσαν στρωμένα κατά γής, και έξηκολούθει να σκέπτεται, έιφ ή κόρη έσιώπα:

— Σωστό άγριοκάτσικο, ότιμισος χαρακτήρ. Πού να είναι μερικώς άλλες, τί τσακίσματα και τί κοπλιμένα θα μου έκαμναν! Αυτη, φαίνεται, ξεχνά, ότι είμαι ό υιός του Άκάνθου!

Βεβαίως ή στάσις αυτη τής κόρης έθιγε πολύ καιρία την αξιοπρέπειαν του Πώλ. Έως τώρα δέν συνείθισε να εύρίσκειται άπέναντι παρομοίων διαθέσεων. Είχεν έξοικειωθώ πρός τό θέαμα, τό όποιοι παρουσίαζον αι σπονδυλικαι στήλαι των άλλων, κλινόμεναι και καμπτόμεναι βαθύτατα πρό αυτού. Η σπονδυλική στήλη τής Δώρας, τούναντίον, ώρθούτο, έναθρούετο και ούδε την ελαχίστην τάσιν να ύποκλιθώ έδεικνυεν.

— Αλλά τό θέαμα αυτό, τό όποιοι του έθιγε την φιλοτιμίαν, του υπέκαιεν έν ταυτέφ και τό πάθος. Αυτός, ό Άκάνθος, έπρεπε να όπισθοχωρήσθ πρό τής ιδιοτρόπου αυτης κόρης, θα κατεδέχετο να όμολογήσθ έαυτόν ήττημένον; Ποτέ. Έπρεπε να νικήσθ, και ή νίκη του αυτη θα ήτο τοσοούτο μάλλον μεγαλειότερα, όσφ θα κατενίκα έν έμπόδιον, θα ήτο γλυκειά νίκη.

Και ή Δώρα διατήρει την σιγήν, δέν έτόλμα να άρχίσθ αυτη πρώτη εκ νέου κάποιαν όμιλίαν, παρεσύρετο εις τās σκέψεις της, σκέψεις πολύ διαφόρους από εκείνας του Άκάνθου.

— Πρέπει λοιπόν, διελογίζετο, να συνδέσθαι πρός τόν νέον αυτόν διά τής σύγνωμοσύνης; Πρέπει να του όφειλω χάριτας, διότι με την στάσιν του αυτην έκαμε να μείνω μέχοι σήμερον στο σπίτι αυτό; Θεέ μου! πόσον βρώ πρόγμα είναι να σύγνωμονή κανείς κάποιον, πού τόν άντιπαθώ! Όταν ή ψυχή συμπαθώ ένα πρόσωπον, τότε πρός αυτό είμπορεί να στρέψθ την σύγνωμοσύνην της και κάθε της αίσθημα, όταν όχι, και τὰ μάλλον επιβεβλημένα αισθήματα είναι βαρετά, είναι άνυπόφευκτα. Η συμπάθεια εκλαμβάνει ως εύεργεσίαν και την πληγήν ως εύλογίαν και την ύβριν. Η συμπάθεια ψυχή λέγει: «Δέν με πληγόνει, αλλά με θωπεύει». Και προσθέτει: «Τί γλυκειά μελωδία οι λόγοι του!» και όταν οι άλλοι άκούουν άσάς. Η ψυχή όμως είναι άδιάφορος ή άντιπαθει; Ω! τότε την βαρύνουν τὰ πάντα, οι επαινοι, ή εύεργεσία και κάθε εκδήλωσις...

Οι περιετατηται διέβαινον από τό μέρος εκείνο και δέν παρέλειπον να ρίψουν και από μίαν ματιά εις την Δώραν και τόν Άκάνθον, πού εκάθηντο επί του ίδιου μπάγκου, και όλοι έλεγον με διαφόρους λέξεις, αλλά πάντοτε την ίδιαν έννοιαν:

— Ίδου έν ειδύλλιον! Ο Άκάνθος έκαμε μίαν άκόμη κατάκτησιν!

Και όμως, πόσον άπατάται πολλάκις ό κόσμος! Δέν ξεύρει ότι είμπορεί να είναι πολύ κοντά, εις τό πλιν, άλλήλων, δύο πρόσωπα, και όμως να τὰ χωρίζη ό ώκεανός, ό άδιάβατος και θεαλλώδης.

— Ο Πώλ Άκάνθος άντελαμβάνετο βεβαίως τό χάος αυτό. τό ύπάρχον μεταξυ των δύο εκείνων ψυχών άλλ' άκρως και διά τούτο εξήτει ζρηρότερον να τό υπερνικήσθ.

— Αν ό Πώλος δέν ήτο σημείον τόσον επικίνδυνον, νομίζετε, ότι θα ύπάρχον τολμηται, οι

όποιοι θα προσεπάθουν να τόν φθάσουν; Αν ή Μίγγη δέν ήτο φοβερός πορθμός, θα εύρίσκοντο κολυμβηται να τόν διέλθουν; Ο κίνδυνος ενισχύει την τόλμην και ό Πώλ ήθάνετο μέσα εις την καρδιάν του την τόλμην του αυτην να όγκουται.

Αυτός, ό τόσον θαρραλέος και τολμηρός άπέναντι των κοριτσιών, πώς θα έδικαιολογείτο άπέναντι έαυτού, όπισθοχωρών πρό τής Δώρας;

— Αλλά και ή έπίθεσις του ώφειλε να είναι μεμετρομημένη και συνετή. Είξευρεν, ότι του χαρακτήρος αυτού τὰ κορίτσια αλιεύονται με λόγια αισθηματικά, με έρωτος ψιθύρους, με την καρδιάν την εύπιστον.

— Υπάρχουν ύπάρξεις γυναικειαι, αι όποιοι δελεάζονται με τό χοήμα. Έν τούτοις επί μιας σοβαράς τραπέζης άρκει. Αυται είναι αι χυδαιότεραι υπό τās γνωστας demi-mondaines. Αλλαι πάλιν κάμπτονται με έν κόσμημα, πολύτιμον πάντοτε και εκλεκτόν, ή με κάποιο περιβολής έξάρτημα. Και αυται έχουν την χυδαιότητα εις την ψυχήν όχι όλίγην. Αι τρίται, τὰ αισθηματικά κορίτσια, δέν ύποκύπτουν πρό των μέσων αυτών του έξαναγκασμού, τὰ όποια και με άποτροπιασμόν άπορρίπτουν. Αλλά είναι ευαίσθητα εις τό αισθημα. Όμιλήσατέ τα δι' αυτό, κλίνατε εις όλας τās πτώσεις τόν έρωτα, ψάλλατε τό τραγοίδι τής σταθερότητος, των αισθημάτων και τής αιωνιότητος των δεσμών, και εύρήκατε τότε τό κλειδί τής καρδιάς των.

Εις την τάξιν αυτην άνήκουν όλα τὰ κορίτσια, πού πολύ όλίγοι ενώρυσαν τόν κόσμον τόν άνδρικών με τās κακοβούλους του διαθέσεις, με τόν έγωισμόν του, με την φιληδοσίαν του. Εις την τάξιν ταυτην ένόμισεν ό Πώλ Άκάνθος, ότι άνήκεν ή Δώρα και δι' αυτό ήθέλησε να άκολουθήσθ τόν δρόμον και τό σύστημα, τό όποιοι θεώρει πρόσφορον.

— Ηρχισε λοιπόν να λαμβάνη τρυφερόν ύφος αισθηματίου νέου και να τής λέγη:

— Αλλά, δεσποινίς, άρχίζω να σās νομίζω, ότι δέν είσθε ούτε όσον πρέπει περιεργος.

— Πώς αυτό; ήρώτησε δειλά ή Δώρα.

— Δέν έρωτήσατε πώς ή κυρία Άκάνθου εύθύς άμέσως και άπότομα μετέβαλε πολιτικήν πρός σās. Έστω. Σās δικαιολογώ διά τούτο. Δέν έρωτάτε όμως και τώρα, διατι ό υιός της έλαβε τόσον ενεργόν μέρος υπέρ ύμων.

— Η Δώρα ήσθάνθη έν τὰς εις την καρδιάν της. Δέν ήτο ό έρωτικός παλμός, δέν ήτο καν ό παλμός τής συμπάθειας, αλλά κάτι τούτου τελείως άντίθετον.

— Ενόησε την κατεύθυνσιν τής προεισαγωγής εκείνης των λόγων του Πώλ και κρύως ιδρώς την περιέλουσεν. Έν τούτοις, έσιώπα. Ο νέος όμως έξηκολούθησε:

— Λοιπόν, δεσποινίς, αν και δέν έλάβετε την περιέργειαν να έρωτήσατε δι' όλα αυτά, εγώ θα έχω την καλοσύνην να σās; τό ειπώ. Δώρα, αν ώμίλησα εις την μητέρα μου, αν επεβλήθη εις αυτην, αν παρεκάλεσα, αν ήμην μάλιστα έτοιμος να στησω πόλεμον πρός κάθε πρόσωπον, τό όποιοι θα σās επικραίνεν, όλ' αυτά τὰ έκαμα, διότι, Δώρα, σās άγαπώ!

(άκολουθεί)

Εφθισαν έσχάτως:

— Απόσταγμα φυτών δυναμωτικών και χαμαιμήλου γερμανικού (δίδει ώρμίαν χρυσιζύσας άνταυγείας εις την κόμη. *Suc de Laitue* αριθ. 8 (λευκαίνει τό δέρμα και κρατεί την πούδραν). Κρέμα Αφροδίτης αριθ. 35 (ξέλειφαι και τās παλαιότερας σικνάδας του προσώπου, και δίδει εις τό δέρμα λευκοτητα και βελιυδίην όσιν). Διάφορα *Lotions* (ιπράμιλλα διά την καθημερινήν περιποίησιν του προσώπου). Κραγιόν δια τὰ χείλη και τούς όφθαλμούς. Έρυθρόν αριθ. 29 (δίδει εις τās παρειάς και τὰ χείλη χοήμα μαγνετικόν). Έρυθρόν αριθ. 31 (ιαρέχει ώς άνόητα χωρίς να φινίσται). *Montmnières*. Πεταλούδες. Ταινίαι του μετώπου. Ταινίαι πρός διαμόρφωσιν τής ρινός. Διάφορα Κοσμητικά. Μπριλλαντίνα κρυσταλλωμένα, και όλα τὰ καταλλήλα πρός διατήρησιν και ανατέωσιν τής γυναικειας ώραιότητος.

εις τό ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΟΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη όδός, αριθ. 77. — Τηλέφωνον 1149.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΞΗΡΑΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ

Ἦτο μία ἀπὸ τὰς πρῶτας ἐκείνας, τῶν ὁποίων ἐκάστη ἀναπαριστᾷν ὀλόκληρον τὴν ἐαρινὴν δρασίαν, τὴν ἐαρινὴν εὐωδίαν, τὴν ἐαρινὴν ποίησιν.

Ἀπὸστραπτον αἱ ἡμιβρετικοὶ κορυφαὶ τῶν βουτῶν ἀπὸ τὸ ἠδύπαθες περιλούσμα τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου.

Ἄνετιλε καὶ ἔδωκε πολλάκις ἔκτοτε ὁ ἥλιος. Τὴν θαυματούργου εὐρανὸν διεδέχθη οὐχὶ ὁ μακρῶδεις βορᾶς καὶ τὴν ἤσυχον δρόσον αἱ χερμαρῶδεις βροχαί.

— Θι ἔχη πολλά, πάρα πολλά νὰ μοῦ διηγηθῇ τὸ φύλλο...

Σὺν τῷ χρόνῳ ἀπεφυλλίζοντο οἱ κλάδοι ὁ εἰς μετὰ τῶν ἄλλων. Τοῦ φυσιολόγου τὸ εἶδωλον, ἂν καὶ μικρὸν πλεόν, ἀντίειχεν ἀκόμη.

— Δὲν ἐπρεπε νὰ μ' ἔχρησεν ἡ ἀπόλαυσις τῶν ὀφθαλμῶν σου, διὰ τὸ ἀνιληφθῆς τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀνέθεσας ἐκείνην τὴν ἐαρινὴν πρῶτην νὰ συλλέξω.

— Ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν σου, διὰ τὸ ἀνιληφθῆς τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀνέθεσας ἐκείνην τὴν ἐαρινὴν πρῶτην νὰ συλλέξω.

— Ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν σου, διὰ τὸ ἀνιληφθῆς τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀνέθεσας ἐκείνην τὴν ἐαρινὴν πρῶτην νὰ συλλέξω.

— Ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν σου, διὰ τὸ ἀνιληφθῆς τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀνέθεσας ἐκείνην τὴν ἐαρινὴν πρῶτην νὰ συλλέξω.

— Ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν σου, διὰ τὸ ἀνιληφθῆς τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀνέθεσας ἐκείνην τὴν ἐαρινὴν πρῶτην νὰ συλλέξω.

— Ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν σου, διὰ τὸ ἀνιληφθῆς τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀνέθεσας ἐκείνην τὴν ἐαρινὴν πρῶτην νὰ συλλέξω.

— Ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν σου, διὰ τὸ ἀνιληφθῆς τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀνέθεσας ἐκείνην τὴν ἐαρινὴν πρῶτην νὰ συλλέξω.

ΕΛΕΝΗ Α. ΚΑΣΤΑΝΑΚΗ

Ἡ κοινότης Ταταούλων ἐκήδευε τὴν Δευτέραν τὴν Ἑλένην Α. Καστανάκη μετὰ πάσης τιμῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς παρατάξεως.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Παρήλθεν ἤδη ἡ πρώτη τοῦ ἔτους, ἡμέρα χαρᾶς διὰ πάντα οἶκον. Οἱ φιλόστοργοι συμπόλιται δὲν ἐπέτρεψαν εἰς ἑαυτοὺς ν' ἀδιαφορήσασιν διὰ μιαν ὀδύνην τὴν ὀδύνην τοῦ ἐκθέτου, ἀστερημένου, ὑπὸ τῶν συνθηκῶν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, τῆς θαλαπωρῆς τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας.

— Ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν σου, διὰ τὸ ἀνιληφθῆς τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀνέθεσας ἐκείνην τὴν ἐαρινὴν πρῶτην νὰ συλλέξω.

— Ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν σου, διὰ τὸ ἀνιληφθῆς τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀνέθεσας ἐκείνην τὴν ἐαρινὴν πρῶτην νὰ συλλέξω.

— Ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν σου, διὰ τὸ ἀνιληφθῆς τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀνέθεσας ἐκείνην τὴν ἐαρινὴν πρῶτην νὰ συλλέξω.

— Ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν σου, διὰ τὸ ἀνιληφθῆς τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀνέθεσας ἐκείνην τὴν ἐαρινὴν πρῶτην νὰ συλλέξω.

— Ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν σου, διὰ τὸ ἀνιληφθῆς τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀνέθεσας ἐκείνην τὴν ἐαρινὴν πρῶτην νὰ συλλέξω.

— Ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν σου, διὰ τὸ ἀνιληφθῆς τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀνέθεσας ἐκείνην τὴν ἐαρινὴν πρῶτην νὰ συλλέξω.

ΑΠὸ ΣΑΒΒΑΤΟΥ Εἰς ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἀπονομή μεταλλίου. — Διὰ νέας περιεβλήθη τιμῆς καὶ διακρίσεως ἡ τόσον συμπαθῆς παρὰ τῷ ἐπισήμῳ καὶ τῷ δημοσιογραφικῷ κόσμῳ, ὅσον καὶ ἐξέχουσα προσωπικότης τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Γραφείου τοῦ Τύπου, Ἡ Α. Ε. ὁ Χικμέτ βέης ἤξιώθη δι' Αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος τῆς ἀπονομῆς τοῦ πολεμικοῦ μεταλλίου μετὰ λευκῆς ταινίας.

Γάμοι. — Τὴν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν ἐν στενῇ οἰκογενειαῖ ὀψι κῶν οἱ γάμοι τοῦ λίαν ὑψηλῶς γνωστοῦ ἐν τῷ ἐμπορικῷ κόσμῳ κ. Γεωργίου Λεμεροπούλου, καταστηματοῦρχου ἐν τῇ Μεγάλῃ Ὀδῷ τοῦ Πέραν οἴκου γεωτρισμῶν, μετὰ τῆς εὐγενεστατῆς καὶ πολυφέρου Δίφνης Παντελῆ, ἀδελφῆς τῶν εὐδοκίμως ἐν τῇ ναυτιλίᾳ ἐργαζομένων Ἀδελφῶν Παντελῆ.

Μνημόσυον. — Ἐπιβλητικὸν ἐτελέσθη τὴν Κυριακὴν ἐν τῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας τοῦ Πέραν τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυον τῆς ἀληθμονήτου δεσποίνης Πίτσας Α. Βλαστοῦ, προσφιλεῖς συζύγου τοῦ φίλου κ. Ἀνδρονίκου Βλαστοῦ, δικηγόρου. Κατὰ τὴν ἱερὰν ἀκολουθίαν, ἡ προέσις ὁ θεοφίλ. χωρεπίσκοπος Σταυρουπόλεως κ. Χριστοφόρος, παρήσαν ἀντιπρόσωποι τοῦ ἀνωτέρου κλήρου καὶ πολλοὶ ἐκ τοῦ κόσμου τῶν ἐπισεινημόνων, λογίων καὶ ἐμπόρων, τιμῶντες τὴν μνήμην τῆς καλοκάγαθου ἐκείνης ψυχῆς.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

Ἀμφιθέατρον. — Μέχρι τῆς δευτέρας τῆς Κυριακῆς ἡ διάσημος Ἰσπανικὴ καλλιτέχνης Λέδα Γλύς εἰς τὸ ἀριστοτέλεσμα τῆς κινήματογραφικῆς τέχνης «Σὺν ἐκείνῃ τὴν ἡμέραν», εἰς 6 πράξεις καὶ 3000 μέτρα. Σκηναὶ πλούσιαι τέλειαι, ἀμφιέσεις ἐκτάκτου πολυτελείας.

Ὀρειαντῶ. — Κομψὴ αἴθουσα, καλὴ καὶ ἐκλεκτὴ μουσικὴ καὶ ἐπίκαιροι ταινίαι, εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κινήματογράφου αὐτοῦ, ὅστις συγκεντρώνει πολλὰς συμπαθείας μετὰ τῶν τόξεων τῆς κοινωνίας μας.

ΒΙΒΛΙΑ

ἐκλεκτὰ δι' οἰκογενείας καὶ διὰ πρόσωπα καθὲς ἡλικίας καὶ ἐπαγγέλματος, ἦτοι: ἐπιστημονικά, τεχνικά καὶ ἐμπορικά συγγράμματα, διηγήματα, μυθιστορήματα, περιηγήσεις, μεθόδους καὶ λεξικά εἰς ὅλας τὰς γλώσσας καὶ σειρὰς εἰκονογραφημένων περιοδικῶν εἰς γερμανικὴν, γαλλικὴν καὶ ἑλληνικὴν γλῶσσαν, MONON εἰς τοῦ

Ι. Ι. ΔΡΑΓΑΤΣΗ

τὸ πασίγνωστον Ancienne Librairie des Ecoles 525, Μπέγιογλου, Πλατεία Τοῦνελ, 526 δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε.

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ τοῦ 1917

ὅλων τῶν χρονολογιῶν, μετ' ἀφθονοῦ ποικιλίας καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, πωλοῦνται χονδρικῶς καὶ λιανικῶς, ἐπίσης καὶ εἰς Ἄγαντα. Τὰ πάντα προσιτὰ εἰς πάντας καὶ πάσας καὶ εἰς πάσης τάξεως βάλαντια.

Ι. Α. ΧΑΛΚΟΥΣΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ
ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΟΣ

Στ' άσπρα ντυθήκαν τὰ βουνά
ἀπ' τὸ πολὺ τὸ χιόνι
κ' ἡ φύσις ὅλη ἀρχινᾷ
νὰ τρέμῃ, νὰ παγώνῃ.

Ὅλοξέρα ἡ πασχαλιὰ
ἀπλώνει τὰ κλαριά της
καὶ ἡ μικρὴ τριανταφυλλιὰ
χλωμιάζει στὴ γωνιά της.

Ἄχ! ροδοκόκκινη ξασθή,
τὰ μάγουλά σου μόνα,
μόνο τὸ στόμα σου ἀνθεῖ
καὶ μέσα στὴν χειμῶνα.

Κ' ἐγὼ γίνεκαί παρηγοριά,
τὰ ἄνθη τους μυρίζω
καὶ οὐ καλοκαιριά
πῶς βρῖσκομαι νομίζω.

Γ. Δ.

Ἡ ἐξέλιξις μιᾶς ἐνθουδίσμης.

ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ
ΤΑ ΓΑΛΑΝΑ

Μεθ' ἄγαντι ὁ οὐρανός,
ὅτι δὲν ἔχει ἄκρη
καὶ σὺν παιδί, ποῦ ἤμουνα,
μοῦ χάλαζε τὸ νοῦ.

Καὶ τὴν γλαυκὴν σὺν κύτταζα
εἰκόνα τ' οὐρανοῦ,
— Ἄχ! ποῦ ν' ἀρχίζῃ; μὲ μικρὸ
ρωτοῦσα πόνου δάκρυ.

Μὰ στὴν ματιῶν σου τὴν γλαυκὴν
εἰκόνα, ποῦ θαμπώνει,
στὸ γαλανὸ τὸ χροῶμά τους,
ποῦ ἔρωτα σκορπίζει,

βρῆκα πῶς ἀπ' τὰ μάτια σου
ὁ οὐρανός ἀρχίζει
καὶ σὴν ψυχὴ σου ἔαστερος,
μικρὴ μου, τελειώνει.

ΤΙΜΟΣ

» ΕΥΘΥΜΑ «

Εὐφυνία ὑπηρέτου.

— Μά, κοῦμένε Νικόλα, πάντα θὰ εἶσαι κου-
τός; Σοῦ εἶπα νὰ μοῦ φέρῃς τὰ καινούρια παπού-
τσια μου, κ' ἐσύ μοῦ ἔφερες ἕνα καινούριο καὶ ἕνα
παλῆ.

Ὁ Νικόλας φεύγει καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει.
— Παρίστρογο πρᾶγμα, ἀφεντικὸ! Κἀποιοὶ θὰ
ἄλλοξε τὰ παπούτσια σου, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἄλλο
ἔσυγάρι, ποῦ εἶναι μέσα, τὸ ἦῤα στὰ ἴδια χάλια.
Ἔχει ἕνα παπούτσι παλῆ καὶ ἕνα καινούριο.

Τὰ προσόντα.

Ὁ πατήρ τοῦ μικροῦ Νίκου προσφέρει γαθμα
πρὸς τινος φίλους του, ἐπειδὴ δὲ εἶχον νὰ δμυλή-
σουν διὰ σπουδαίαν ὑπόθεσιν καὶ ἤθελον νὰ εἶναι
μόνοι, ὁ πατήρ λέγει εἰς τὸ παιδί του:

— Νίκο, πῆγαινε νὰ φάγῃς εἰς τὸ δωμάτιόν
σου, διότι ἐδῶ θὰ φάγουν ὅσοι ἔχουν μουστάκια.

Ἐνῶ ὁ Νίκος ἔτρωγεν εἰς τὸ δωμάτιόν του,
ἤλθε πλησίον του ἡ γάτα, ζητοῦσα νὰ φάγῃ καὶ
αὐτὴ. Τότε ὁ μικρός τῆς λέγει:

— Σὺ πῆγαινε νὰ φάγῃς εἰς τὸ τραπέζι, διότι
ἔχεις μουστάκια!

Προκαταβολικῶς.

Ὁ πνευματικός. — Τένον μου, εἶναι πολὺ κακὸν
πρᾶγμα νὰ δέρῃς τὴν γυιαικά σου. Ὁ Θεὸς θὰ
εὐ τιμωρήσῃ.

Ὁ ἐξομολογούμενος. — Ἐύρω τὴν τιμωρία, μὰ
μοῦ τὴν ἔδωκε προκαταβολικῶς, ἀφοῦ μοῦ χάρισε
τέτοια γυιαικά.

Ἀναλόγως.

Ἡ κυρία. — Δὲν ντρέπεσαι, Σοφία, ἐνῶ πλήνεις
τὰ πιάτα, νὰ τραγουδῆς τέτοια πρόστυχα τρα-
γούδια;

Ἡ ὑπηρέτρια. — Κυρία, κατὰ τὴν δουλειά, ποῦ
κάνω, εἶναι καὶ τὸ τραγούδι. Μὲ τὸ πλούσιμο τῶν
πιάτων δὲν ἀξίζει καλλιτερο τραγούδι· διὰν θὰ
πλένω τ' ἀσημικά, τότε θὰ τραγουδῶ ὅπως.

Συμφωνία.

Δύο μικροὶ ἀδελφοὶ εἶναι κλεισμένοι εἰς τὸ δω-
μάτιον. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν κρατεῖ ροβδίον, ὁ δὲ ἄλ-
λος τοῦ λέγει:

— Ἐύρω τί νὰ κάμωμε τώρα;

— Τι;

— Σὺ, μὲ τὸ μπαστοῦνι νὰ μεθ' ὀδῶσης δυό-
τρεις καὶ ἐγὼ θ' ἀρχίσω νὰ κλαίω. Ἡ μαρὰ τότε
θὰ μοῦ δώσῃ γλυκὸ καὶ κρυφὸ ὕστερα τὸ μοιρα-
ζόμεθα.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ, τελειόφοιτος τοῦ Γυμνασίου τοῦ Ζικ-
πρίου καὶ τῆς Γερμανικῆς Σχολῆς,
γιώσκουσα πρὸς τοῦτοις καὶ τὴν Γαλλικὴν καὶ
Ἀγγλικὴν, ζητεῖ θέσιν εἰς γραφεῖον. Πληροφορίας
παρ' ἡμῖν.

**ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ**
Μ. Φ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ Α. Γ. ΜΟΛΦΕΣΗ
ἐν Γαλατῇ, Ὁμῆρ' Ἀμπιτ' χόν, 14-15,
ἀγοράζει καὶ πωλεῖ εἰς τὰς τρεχοῦ-
σας τιμὰς τῆς ἡμέρας ὅλα τὰ εἶδη
τῶν **χρεωγράφων**, **ἐξαργυρώνει**
τοκομερίδια λήξαντα καὶ **ἐξελέγ-
χει** ὅλας τὰς κληρώσεις τῶν **λχ-
χειροφύρων ὁμολογεῶν**.
Τηλέφωνον: Μπέγιογλου, 1912.

Τὰ παλαιὰ Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν
ὡς τὰ μόνα κατάλληλα δι' ἀναρρωνύοντα, ἀδυνάτους καὶ ἀνααιμικούς.
Μπέγιογλου, Χαράλ-μπασῆ, ἀριθμ. 52